

gået mod en stadig snævrere union. Man har taget område for område – økonomipolitik, grænsekontrol, arbejdsmarkedsforhold, socialforhold – og samlet dem i en pulje og lagt dem over til EU, hvor andre landes politikere får lov til at regere i stedet for vort lands politikere, dvs. i stedet for fru Lone Dybkjær, i stedet for hr. Jens Rohde og i stedet for alle os andre, der sidder herinde. Det er jo det, det handler om.

Fru Lone Dybkjær kan da ikke være i tvivl om, at denne forfatning for Europa – ordet siger det jo selv – medfører en stadig snævrere union. Det er ikke mindre union, det er mere magt, der overgår til EU, og der bliver flere områder, hvor EU kan stemme Danmark ned. Det er en stadig snævrere union.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det er jeg jo naturligt nok ikke enig med hr. Morten Messerschmidt i, men jeg er glad for, at hr. Morten Messerschmidt ikke var i stand til at finde den paragraf, hvor der står »en stadig snævrere union«. Rent faktisk er den udgået, og det var netop noget af det, der skete i forbindelse med konventets arbejde med forfatningen, at netop den sætning blev taget ud.

Det andet, der skete i forbindelse med konventets arbejde, var, at man gerne ville have præciseret, at der er tale om et samarbejde baseret på medlemsstatene. Derfor står det langt tydeligere end tidligere.

Mit spørgsmål til hr. Messerschmidt er så: Jeg forstår, at hr. Messerschmidt vil acceptere et ja – eller jeg har måske ikke hørt rigtigt – uanset om det er et eliteja eller et ikkeeliteja. Men da Nice ikke har været til afstemning, må hr. Morten Messerschmidt jo anerkende Amsterdamtraktaten, og så må det være udgangspunktet, for den sidste folkelige afgørelse var faktisk et ja til Amsterdamtraktaten.

Kl. 15.45

Er det korrekt, at hr. Morten Messerschmidt vil acceptere Amsterdamtraktaten, og synes hr. Morten Messerschmidt så, at der var et dramatisk indholdsmæssigt skift mellem Amsterdamtraktaten og Nicetraktaten?

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Naturligvis anerkender jeg, at der er et flertal af danskere, der har støttet Amsterdamtraktaten. Hvad anser fru Lone Dybkjær mig for at være? Det vil jeg måske nok i virkeligheden slet ikke

have et svar på. Men selvfølgelig anerkender vi de traktater, hvor befolkningerne siger ja, lige så vel som vi har en klar forventning om, at Folketingets partier anerkender de traktater, hvor befolkningerne siger nej.

Men skulle det forhold, at et flertal af danskere har støttet Amsterdamtraktaten, pludselig få mig til at råbe halleluja og klappe i hænder sammen med fru Lone Dybkjær, hver gang EU taler? Nej, naturligvis ikke.

Jeg går heller ikke ud fra, at fru Lone Dybkjær synes, at den danske udlændingelovgivning er helt forrygende og fantastisk, fordi et flertal i Folketinget har vedtaget den, og jeg går heller ikke ud fra, at fru Lone Dybkjær synes, at den kommende finanslov er helt fantastisk, fordi der vil være et flertal for den. Sådan hænger tingene jo ikke sammen.

Vi politikere træffer vel ikke beslutning efter, hvad der er flertal for i befolkningen. Vi træffer vel beslutning efter, hvad vi rent faktisk føler i vore hjerter, og det er altså, at en forfatning for Europa hverken er i Danmarks eller i Europas interesse.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Hr. Morten Messerschmidt gør jo en masse ud af at tale om, hvad der står i traktaten, og når fru Lone Dybkjær så spørger om noget, som ikke står i traktaten, så vil hr. Morten Messerschmidt slet ikke diskutere det. Sådan er det også med selvmodsigelserne, når vi har diskussionen om, hvad der skal ske ved et nej.

Vi har fru Pia Kjærsgaard og Dansk Folkeparti, der hele tiden siger, at jasiden ikke skal ud og botanisere, og vi skal ikke gå og definere, hvad et nej så end må betyde osv., og samtidig har vi Dansk Folkeparti, der stiller spørgsmål til jasiden: Hvad vil I gøre ved et nej, hvad vil I gøre ved et nej, hvad vil I gøre ved et nej?

Jeg er egentlig fuldstændig enig med hr. Morten Messerschmidt og Dansk Folkeparti i, at det ikke er jasiden, der skal tage ansvaret for et nej. Det er heller ikke jasiden, der skal definere, hvad et nej betyder.

Det er hr. Morten Messerschmidt, som argumenterer for sin sag, der skylder den danske befolkning et ordentligt svar på, hvad Danmarks rolle skal være i det europæiske fællesskab, såfremt Danmark siger nej til denne her traktat. Det har vi ikke fået et ordentligt svar på. Kan vi ikke snart få det?